

עפ"ג 52234/08-5 - ינון שוקר, נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

23 נובמבר 2017

עפ"ג 17-08-08-52234 שוקר נ' מדינת ישראל

עפ"ג 17-08-08-21775 מדינת ישראל נ' שוקר

בפני הרכב כב' השופטים:

ו. גריל, שופט בכיר [אב"ד]

ב. בר-זיו, שופט

א. לוי, שופט

המערער בעפ"ג 17-08-08-52234, ינון שוקר,

עו"ב כ עזה"ד ליאור בנימין ואח'

נגד

המשיב בעפ"ג 17-08-08-52234, מדינת ישראל

במציאות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)

עו"ב כ עזה"ד מ. הרטמן

המערערת בעפ"ג

21775-08-17:

פסק דין

א. בפנינו שני ערעורים שהודיעו בהם אחד על גזר דין של בית משפט השלום בחדרה (כב' השופט משה גינזט) ב-ת"פ 16-08-08-53296 מיום 4.7.17, לפיו נדון המערער בעפ"ג 17-08-08-52234 (להלן: "המערער") ל-8 חודשים מאסר בפועל, בגין עמי מעצמו, וכן הופעל בחופף מאסר מותנה בן 4 חודשים. בנוסף, הוטל על המערער עונש של מאסר מותנה, וכן חוויב בפיוצו שני המתלווננים בסכום של 7,000 ש"ן.

ב. הנسبות הכספיות לעניין הין בתמצית אלה:

בכתב האישום המתוקן שהגישה המדינה כנגד המערער (ויל"ד 1968) נטען, שבין תאריך 5.8.16 ساعה 17:00 לתאריך 6.8.16 ساعה 22:30, התפרץ המערער לדירה בזיכרון יעקב השיכת למטלוננים בכוונה לבצע גניבה, בכך שפתח את הלחמה של הסורגים בחדר השינה של המתלווננים, עקר את הרשותות נגד היתושים, הרים את תריס חדר השינה, נעך מקל כדי שהתריס לא יירד, ונכנס לבית המתלווננים כדי לבצע גניבה.

המערער חיפש בחפציהם של המתלווננים וشفך את תוכלת הארון בחדר השינה, ובשלב מסוים נשא ונטל את התכשיטים המפורטים להלן כשהוא מתכוון לשלול אותם שלילת קבע מבعلיהם:

1. טבעת אירוסין עשוייה זהב.

2. שרשרת זהב עם תליוון יהלום.

3. עגילי כסף.

עמוד 1

4. עגילי זהב עם פנינה ויהלום.
5. טבעת נישואין עשוית מזהב לגבר.
6. שרשרת זהב עם תליון "ח'י".
7. תליון זהב עם שלושה לבבות.
8. צמיד כסף עם שבר בסוגר.
9. שרשרת זהב עם חרוזי כסף וצמיד תואם.
10. שרשרת זהב עם תליון בצורת פרפר.
11. שרשרת עם תליון לב מצופה זהב.
12. שרשרת עם תליון בצורת S
13. שרשרת כסף עם תליון מרובע משובץ באבן.
14. שעון של חברת "פוסיל" בצבע כסף עם רצועת עור חומה.
15. נרתיק כחול קטן המכיל 5 מטבעות.
16. תיק איפור עם כתוב בהذهب.
17. בשם Dior.
- לפי הערכת המתלוון שווי התכשיטים כ-15,000 ₪.
- ג. בכתב האישום המתוון ייחסה המדינה לumaruer עבירה של התפרצויות למגורים בכונה לבצע עבירה לפי סעיף 406(ב) של חוק העונשין, התשל"ז-1977.
- ד. בישיבת בית משפט קמא מיום 6.10.16 כפר המערער בעבודות כתב האישום וטען, שככל לא היה במקומ, וכי לא הוא ביצע את ההתפרצויות. באשר לראיות ה-D.N. שנמצאה בזירת העבירה, טען המערער, שהוא וחברתו היו בפרדס חנה, במקום שבו תורמים בגדים. המערער, כך נטען, הניח שם את מכנסייו, בהם היה כתם דם כתוצאה לכך שהumaruer נפצע ברגלו. לטענת המערער, נראה שהפוך לבש מכנסיים אלה.
- נוכחות כפירתו של המערער, נקבע התיק לשמייעת ההוכחות בפני בית משפט קמא ואלה נשמעו ביום 29.12.16,

שבה נשמעו ונחקרו שלושה עדוי תביעה (כולל שני המתלוננים) והוגשו מוצגים שונים.

ה. בישיבה נוספת שהתקיימה ביום 21.2.17 ביקש המערער לחזור בו מן הcpfירה, והוא בעובדות כתב האישום המתוקן והורשע לפי הודהתו.

ו. לבקשת הסגנור הורה בית משפט קמא על הזמנת تسקיר של שירות המבחן.

כעולה מעיון בתסקיר, שנייתן ביום 4.6.17, סיים המערער 12 שנים לימוד בבית ספר מקצועית במגמת מכונאות רכב. במהלך שירותו הצבאי ערך מן השירות למספר חדשים, ובгинר ריצה עונש מסר בכלא צבאי. לאחר שחרורו מן השירות הצבאי התקשה המערער לשמור על יציבות תעסוקתית ועבד באופן לא רצוף בעבודות מזדמנות שונות, בעיקר באיסוף ברזל ומיכרותו.

ז. המערער מסר לשירות המבחן, שלאורך שנים ניהל אורח חיים שלו ועבריתני, וכך גם עולה מגילון הרישום הפלילי שלו. מעורבותו של המערער בפלילים החלה בגיל 20 ולחובתו 6 הרשעות קודומות בתחום אלימות ורכוש. בהרשעתו בשנת 2014 בגין עבירה רכוש שביצע בשנת 2012, נדון המערער ל-8 חודשים מאסר בפועל, תשלום פיצוי לשני נפגעי העבירה, ומاسر מוותנה, שהינו בר-הפעלה בתיק הנוכחי.

ח. שירות המבחן מצין, שעוד בשנת 2014 הופנה המערער לשירות המבחן בגין ביצוע עבירות רכוש. באותו מקרה נמנעה שירות המבחן מהמלצת טיפולית נוכח התרשומותיו מקשיש של המערער בהتابונות פנימית ביקורתית ביחס לעצמו.

כאמור כבר לעיל, נדון המערער בשנת 2014 ל-8 חודשים מאסר בפועל. בשיחתו עם שירות המבחן טען, כי הייתה לו עבריין במסגרת הכלא החריפה את מצבו ההתנהגותי, ואשר שוחרר מן הכלא ללא גורמי שיקום, התקשה להפעיל שיקול דעת ולגדרים נורמטיביות, ועל רקע זה הוא מסביר את ביצוע העבירה נשוא הדין.

ט. מן האמור בתסקיר עולה, שהמעערער נוטל אחריות מלאה למעשים המוחשיים לו כמפורט בכתב האישום, ובמברא אמפתיה כלפי המתלוננים וכן חרטה ובושא בוגע לביצוע העבירות. בין היתר ציין, שהעבירה בוצעה על רקע חוסר מעש וייאוש שחוווה המערער עקב מצבו הכלכלי הקשה בו היה נתון באותה עת, וכן משומם שלטענתו לא ניתן לו סיוע שיקומי כדי שיוכלקדם את עצמו.

ו. בגין העבירה נשוא הדין כאן, שהוא המערער בבית המשפט קישון מיום 21.8.16 עד 22.11.16, ולאחר מכן שוחרר למעצר בית מלא, עםஇיזוקALKTRONI למשך 4 חודשים.

במהלך תקופת שהייתה באיזוק אלקטרוני היו למערער 8 פגישות עם עובדת סוציאלית לצורך ליווי ותמכה בתנאים המגבילים. המערער, כר' נמסר בתסaurus, הביע צער על כר' שלא השתלב בשלב מוקדם יותר של חייו בהליך טיפול שיקומי, שהוא בו כדי לסייע לו להימנע מביצוע העבירות. להערכתו אותה עובדת סוציאלית, יש למערער מוטיבציה לשינוי בחיו והוא זקוק לגורמי תמייה משמעותיים שלו או אותו לשם כר'.

לא היו הפרות מצד המערער בתקופת שהייתה במעצר הבית (עם איזוק).

ו"א. ביום 29.3.17 בהמלצת שירות המבחן ביטל בית המשפט את האיזוק האלקטרוני, הוקלו תנאי המעצר של המערער, והותר לו לצאת למקום העבודה בפיקוח מעסיקו. באותה עת עלתה ההתרשםות, כי בשונה מן העבר יש למערער מוטיבציה ראשונית לשינוי בתנהלותו, ושheimמצאותו במסגרת תעסוקתית יציבה עשויה להפחית את הסיכון.

מאז 30.3.17 עובד המערער במסגרת של חמישה ימי עבודה בשבוע ובעל החברה, כר' נמסר, מעוניין בהמשך העסקתו.

ו"ב. להערכת שירות המבחן, נוטה המערער להשתמש במנגנון הגנה של השלכה, כפי שהדבר בא לידי ביטוי בעמדותיו המרחיקות מעצמו את האחריות למעורבותו בפליליים, כמו גם עמדתו הפסיבית באשר לתפיסתו שב עבר לא הוציא לו ליטול חלק בהליך טיפול ו/או שיקום.

לצד זאת, התרשם שירות המבחן, שהמערער הצליח להתחבר לביעיות בתנהלותו, דהיינו, שיש לו תחושת מיצוי מניהול אורח חיים שלו, וזאת על רקע גילו הנוכחי, הבנתו שהוא נשוא במחירים בגין התנהגותו, ובכלל זה תקופת המאסר הקודמת שרצה ולהיר מעוצר ממשך בגין העבירה הנוכחית נשוא הדיון.

שוב מצין שירות המבחן, שביעיתו הנוכחי נראה שלמערער מוטיבציה גבוהה לשינוי משמעותי בחיו, ומחויבותו כלפי משפחתו ומעסיקו מהווים גורמים מדרניים לשמירה על מצבו התקין.

ו"ג. לדעת שירות המבחן, מבטא המערער כוים רצון כן ואמתי לעירicht שינוי. הערכת שירות המבחן תואמת להערכתה שניתנה על ידי העובדת הסוציאלית במסגרת האיזוק האלקטרוני. שירות המבחן מצין, כי הוא מזהה אצל המערער נחיצות ונזקקות טיפולית לצד מוטיבציה וכוכנות מצדו להשתלב בקשר טיפול, מה שעשי להוביל להפחחת הסיכון להישנות התנהגות בעיתית מצד המערער בעtid.

ו"ד. שירות המבחן סבור, שיש חשיבות במינוף ההליך השיקומי באמצעות ההליך הפלילי הנוכחי. מכאן המליצה להטיל על המערער צו מבחן למשך שנה, במסגרתו ישתלב בתחום שיקומי במערך הטיפולי בשירות המבחן, מה שיאפשר למערער המשך הכרה בקיומם ויזיהום של דפוסים בעיתיים באישיותו ובתנהלותו.

שירות המבחן מודיע לעברו הפלילי של המערער, אך סבור כי בולטת יכולתו כוים לזהות את הבעיתיות

בהתנהגותו, וניכרת התיחסות בוגרת וכנה באשר לנזקקות טיפולית ורצון להטיב את דרכו ולעורר שינוי בחיוו. הטלת עונש מאסר לרצוי בפועל, כמו גם הטלת מאסר לרצוי על דרך עבודות שירות, יש בהם כדי לטמן בחובם סיכון ממשי עבור המערער לחזרה לאורח החיים השولي בו היה מעורה שכן ביום משקיע המערער מאמצים לבסס אורח חיים תקין.

ט"ו. מכאן המלצת שירות המבחן להאריך את עונש המאסר המותנה העומד ותלו נגדו ולהטיל עליו צו מבנן לשנה, ורבות מאסר מותנה וחיבור בתשלום פיצויים למתלווננים.

עד כאן באשר לדבריו של שירות המבחן בתסקיריו.

ט"ז. מעיון בගילוין ההרשעות הקודמות עולה, כי הרשותו הראשונה של המערער הייתה בשנת 1989 בגין עבירה שביצעה בשנת 1988 (בהתו כבן 20), וזאת בגין עבירות של הייזק לרכוש בziej, הסגת גבול פלילית, איומים ותקיפה הגורמת חבלה ממש, והוטל עליו קנס.

חלפו כשנתיים, ובשנת 1991 הורשע המערער בגין עבירת פריצה לבניין וביצוע גנבה שביצעה באותה שנה ונדון אז לקנס ומאסר מותנה.

מספר שנים לאחר מכן, בשנת 1999, נדון המערער בגין 8 עבירות של החזקת נכס חדש כגנוב, שאוთן ביצעו בשנת 1996 ונדון למאסר מותנה וקנס.

חלפו ארבע שנים, ובשנת 2002 נדון המערער בגין עבירות שביצעה בשנים 2002-2001: הפרת הוואה חוקית, התפרצויות למגורים לביצוע עבירה, וגנבה. הפעם נדון המערער ל-6 חודשים מאסר בפועל לריצוי עבודות שירות, מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלווננת.

חלפו שנתיים נוספת, ובשנת 2004 נדון המערער בבית משפט השלום בקריות שמונה בגין 14 עבירות רכוש שבוצעו במהלך שנת 2000: התפרצויות למוקם מגורים לביצוע עבירה, כניסה למגורים לביצוע עבירה, החזקת מכשירי פריצה, וקבלת נכסים שהושגו בפשע. הוטל על המערער מאסר מותנה בן 12 חודשים וכן תשלום פיצויים למתלווננת.

מאז אותה הרשעה החלו כ-10 שנים וביום 30.12.14 הורשע המערער בגין עבירת התפרצויות למגורים לפי סעיף 606(ב) של חוק העונשין, בגין עבירה שביצעה בשנת 2012, ונדון ל-8 חודשים מאסר בפועל, מאסר מותנה, ותשלום פיצוי לשני נפגעי עבירה.

ערעור על גזר הדין שהגיש המערער לבית משפט זה - נדחה.

עד כאן באשר לנסיבות המקרה, תסקير שירות המבחן, וההרשעות מגילוון הרישום הפלילי.

ביום 17.6.17, לאחר שהתיק הועבר מכב' השופטת טל תדמור זמיר (שעבירה לבית משפט אחר) לככ' השופט מ. גינזט, ולאחר שהמערער הודה בעובדות כתוב האישום המתוקן והורשע, נשמעו שני עדי הגנה בפני בית משפט קמא, ובهم מר מנחים אופיר, שהוא בעל בית מלאכה המייצר מערכות ישיבה ועובד בריפוד, וכן למועד עדותו העסיק את המערער מזה 4 חודשים, וטען שה坦נהגות המערער תקינה והוא חביב על כל הצוות.

יב".ח. ב"כ המדינה בטיעונה לעונש, עמדה בפני בית משפט קמא על חומרת העבירה שביצע המערער שפרץ לדירת המתלוננים, ונגב תכשיטים יקרין ערך, אותם מעריכים המתלוננים ב-00,000 ל"נ. ב"כ המדינה טענה למתחם ענישה שנע בין 12 עד 24 חודשים מאסר בפועל והוסיפה, שאת עונשו של המערער יש להעמיד על הרף העליון של מתחם הענישה, בשל פגיעה באינטרס של הציבור, חומרת העבירה שביצועה היה מתוכנן, הנזק שנגרם, ועבורי הפלילי המכבד של המערער, ולרבות העובה שהמערער לא הפיק לך מן הענישה שהוטלה עליו בעבר.

באשר למאסר המותנה התלווי ועומד כנגד המערער, ביקשה ב"כ המדינה להורות על הפעלתו במצטרף (יצוין שבטיון לעונש בפני בית משפט קמא נטען, שיש להפעיל את המאסר המותנה בין ארבעת החודשים, בעוד שהמאסר המותנה התלווי ועומד כנגד המערער לגבי עבירות רכוש מסווג פשע הינו בין 6 חודשים, ולכך נתיחס בהמשך). כן ביקשה ב"כ המדינה להטיל על המערער מאסר מותנה, ולהזכיר לפצוח את המתלוננים בסכום של 15,000 ל"נ.

יב".ט. הסגנור טען לעומת זאת בפני בית משפט קמא, שלמעשה ריצה המערער, בעבר עד כה, מאסר אחד בגין שמוונה חודשים, שהוטל עליו בגין עבירה שביצע לפני כ-5 שנים בשנת 2012, ואילו שאר העבירות בעבר של המערער הינו מלפני 20-30 שנה ואין להתייחס לאותן עבירות כמהוות עבר פלילי מכבד, שהרי כיום המערער מתקרב לגיל 50, ואנשים משתנים.

עוד טען הסגנור, שהמערער עבר גירושין קשים ולו שתי בנות בוגרות, האחת שירות קרבי, והאחרת נהגת אמבולנס. למערער הוריהם מבוגרים. האב למעלה מ-90, האם בת למעלה מ-80, ולמרות שלמערער אחיהם ואחותיהם רבים הרי הוא הבן המשיע להוריו.

כ. עוד הדגיש הסגנור, שבמחמש השנים האחרונות שמאז 2012 לא נפתח כנגד המערער תיק פלילי. המערער שהוא עקב האירוע נשוא הדין כ-3 חודשים במעט ממש, וכן למעלה מ-4 חודשים במעט על דרך איזוק אלקטרוני ואין להתעלם מכך.

עוד הינה הסגנור להמלצות המופיעות בתסקיר שירות המבחן וביקש לאמץ המלצות אלה.

כ"א. הסגנור הוסיף, שהמערער הודה בעובדות כתוב האישום המתוקן וקיבל את המלצת בית משפט קמא

שלא להמשיך בניהול ההוכחות, ובהודאותו חסר המערער שמיעה של 25 עדים נוספים, נטל אחראיות למעשו והביע חרטה. המערער אף הביע נוכנות לפצצת המתלוונים.

לטעמו של הסגנור, השינוי לשירות המבחן התרשם ממנה הוא שינוי מהותי שחל במערער, גם לא הפר את התנאים המגבילים שהיא נתנו בהם. הטלת עונש מסר לריצוי בפועל, כך טען הסגנור, תחזיר את המערער אחורנית, ובכך תירחס כל עבודה השיקום שבוצעה שכיוון לנגד עינינו המלצה טיפולית חד-משמעות של שירות המבחן, וקצינת המבחן צינה מפורשות שאם יוטל על המערער עונש מסר בפועל או עונש מסר לריצוי בעבודת שירות יש סיכון שהדבר יחזר את המערער לאחור. עוד יש להביא בחשבון, כך ציין הסגנור, שגם מעסיקו של המערער העיד שהוא מעוניין להמשיך להעסקו ומרוצה ממנו.

כ"ב. הסגנור עתר שלא להפעיל את המסר המותנה התליי ועומד כנגד המערער, ובמקרה זאת להאריכו, וכן להטיל על המערער צו מבחן וחיבור בפיקוח המתלוונים.

הסגנור הפנה את בית משפט קמא לפסיקה העוסקת בנאשמים להם היה עבר מכבד ומאסרים מותנים ארוכים תלויים ועומדים כנגדם, ושירות המבחן סבר, שיש מקום לאפקט שיקומי, וכן בתם המשפט האריכו את המסר המותנה שהיא תלוי ועומד כנגד נאשםיהם וזאת כדי לאפשר את שיקומם.

הסגנור טען, תוך הפניה לפסיקת בית המשפט העליון, שאם יאמץ בית המשפט את המלצת שירות המבחן, ישמש המסר המותנה כחרב תלויה ועומדת מעל ראשו של המערער, המתלוונים יצאו לפיצוי, והמערער עצמו יהיה נתון בפיקוח שירות המבחן, ויתחלב בכל הליך טיפולו כפי שיידרש.

כ"ג. המערער עצמו פנה לבית משפט קמא וטען, שהוא מצא כוֹם בנתיב חדש, והוא חש הקלה. לדבריו, לא ניתנה לו אף פעם הזדמנויות, וכיום הכל השתנה. עוד הוסיף, שלאחר שהשתחרר ממסרו הקודם מצא עצמו בחוסר מעש וכתוואה מכך חלה ההתקדרות במצבו, ואילו כוֹם יש לו עובדה, שהוא מרוצה ממנו, ו邏輯ically ליתן לו הזדמנויות, כך יוכל להשתלב בטיפול. לדברי המערער, הוא השתנה, הוא דואג לבניו היישש הזקוק לסייע, הוא מוכן גם להתנצל בפני המתלוונים ולפצצת אותם, ולנוכח כל אלה הוא מבקש לתת לו "ציאנס".

כ"ד. בגור דין מיום 4.7.17 ציין בית משפט קמא, כי עבירת ההतפרצות לדירת מגורים פוגעת פגיעה של ממש בתחום הביטחון של קרבן העבירה וסביבתו, גורמת לו צער ועוגמת נשך, ופוגעת בפרטיוותו. מעובדות כתוב האישום, כך ציין בית משפט קמא, ניתן להסיק כי מדובר בפעולה אקראייה שביצע המערער כדי להשיג כסף קל.

בית משפט קמא סבר, כי מתחם הענישה הולם בגין העבירה המיוחסת למערער הינה בין 12 חודשים מאסר בפועל לבין 24 חודשים מאסר בפועל, וכן מאסר מותנה, קנס ופיקוח.

עוד הפנה בית משפט קמא לעברו הפלילי המכבד של המערער, כעולה מגילוון הרישום הפלילי. בין יתר דבריו עמוד 7

צין בית משפט קמא: "התחששה היא שרק עונש מאסר ארוך ומרתייע יגנ על החבורה מפני המשך מעליינו של הנאשם ומפגיעהו באנשים תמי לב, חפים מפשע, בשגרת חייהם" (פסקה 11 של גזר הדין).

כ"ה. בהמשך דבריו הפנה בית משפט קמא לעקרון ההלימה העומד בבסיס תיקון 113 של חוק העונשין, אך הוסיף שבסעיף 40ד' של חוק העונשין נקבעה אפשרות לסתות ממתחם העונישה ועיקרון הגמול וההלימה וזאת מטעמי שיקום. אולם, כך הוסיף וצין בית משפט קמא, על מנת שתהא אפשרות לחרוג ממתחם העונישה, מכוח סעיף 40ד' של חוק העונשין, חיבורים להתקיים שני תנאים ספ' חלופיים אפשריים: או שהנתגנש כבר "השתקם", או "שייש סיכון של ממש שישתקם", ואין די בשאיות בעלמא.

כ"ג. בעניינו צין בית משפט קמא, שעקרון ההלימה כשהוא עומד בפני עצמו, מחייב את בית המשפט להרחק את המערער מן החבורה כדי להגן על החבורה, ועל המערער מפני עצמו, ولو בזמן קצוב מפני מסוכנותו.

בית משפט קמא סבר, כי במקרה שבפניו לא ניתן לסתות לקולא ממתחם העונישה הויל והיליך השיקומי טרם התחיל, וזלת התבטאותו המילולית לא הוכיח המערער כי החל הליך טיפול-שיקומי.

עם זאת, הביא בית משפט קמא בחשבון לזכות המערער את הודהתו, את נסיבות חייו הלא פשוטות, את שלושת חודשי המעצר, ולאחר מכן את ארבעת חדשיו מעצר הבית המלא עםஇזוק אלקטורי.

כ"ג. לחובת המערער הביא בית משפט קמא בחשבון את 6 ההרשעות הקודמות שלו בעבירות הרכוש והאלימות, ואת המאסר המותנה בין ארבעת החודשים (כך כתוב בית משפט קמא) שהיא תלוי ועומד כנגד המערער, ולא הרתינו מלהזכיר לו, ובמעשיו אלה הוכיח המערער את אופיו העברייני, וכן הראה שאין מORA החוק עליו, יש חשש ממשי שיחזור ויבצע עבירות, וכן החמרה בעונשו והרחקתו מן הציבור נדרשות כדי להגן על שלום הציבור.

כ"ח. באשר לבקשתו של הסגנון, כי בית המשפט יורה על הארכת המאסר המותנה התלויה ועומד כנגד המערער, צין בית משפט קמא, כי המערער טרם החל לעבור הליך טיפול שיקומי ולמעט התבטאותו המילולית וכן עבדתו מזה כשלושה חדשים (נכון למועד גזר הדין) במקום עבודה מסודר, אין אינדייקציה לכך שהמעערער עבר הליך שיקומי.

לכן, לא ראה בית משפט קמא לנכון, להאריך את המאסר המותנה אלא הורה על הפעלתו בחופף לעונש המאסר בפועל המוטל על המערער בגין המקרה הנוכחי. בהתאם לכך הוטלו על המערער העונשים שציינו לעיל בפתח דברינו.

כ"ט. הן המערער והן המדינה ממאנים להשלים עם גזר דיןו של בית משפט קמא.

בערעורה (עפ"ג 21775-08-17) הפניה המדינה לחומרתן של עבירות הרכוש ובפרט עבירות ההתפרצויות ולענישה המחייבת שנקבעה לגבי עבירות אלה בפסקתו של בית המשפט העליון. עוד ציינה המדינה, כי בעוד שבית משפט קמא קבוע, כי מתוך הענישה הראיו הוא במקרה זה 24-12 חודשים מאסר, ושאון מקום לפסקול לפי הרכף התיכון של המתחכם, הרי למורת קביעה זו חרג בית משפט קמא מן המתחכם וגזר על המערער 8 חודשים מאסר בלבד.

לטענת המדינה לא הייתה כל הצדקה לחרוג מן המתחכם מטעמי שיקום, זאת לאחר שבית משפט קמא קבוע, שהמעערער טרם עבר הליך שיקומי (פסקה 17 של גזר הדין). דהיינו, למורת שבית משפט קמא לא השתכנע שהמעערער החל הליך שיקומי, סטה בית משפט קמא מן המתחכם מטעמי שיקום.

מוסיפה המדינה בערעורה, שהמלצת שירות המבחן להימנע ממאסר בפועל, אף ממאסר לריצוי בעבודות שירות, לאדם שנמצא מזה 25 שנה במ审核 העבריות, היא המלצה תמורה שאינה מתחשבת באינטרס הציבורי.

לא היה מקום לדעת המדינה להקל עם המערער מה גם שמדובר בהתפרצויות שכלה השקעת מאץ רב מצד המערער לחדר אל הדירה, דהיינו, לפתח את הלחמה של הסורגים, לעקור את הרשות, להרים את התריס, ולנעוץ מקל שימנע מן התריס לרדת.

עוד מצינת המדינה, שהמהלך ההתפרצויות גנב המערער תכשיטים רבים כפי שפורט בכתב האישום. המתלווננים אף העידו אודות התכשיטים שנגנו מהם, דבר לא חוזר להם, אין להם ביטוח, ולדבריהם שוו התכשיטים שנגנוו 15,000 ל"נ. המתלווננים גם העידו על "הבלאגן" והhrs בדירתם. המדינה מוסיפה, שהיא על בית משפט קמא להתחשב בעוגמת הנפש של המתלווננים, אף נאלצו להיעיד בבית המשפט, וכן יש לפסק לזכותם את מלא היפוי בגין הרכוש שנגנו והנזק לדירה, בעוד שבית משפט קמא הסתפק ביפוי בגובה מחזית הנזק שנגרם בלבד.

ל"א. כמו כן פירטה המדינה בערעורה את עבורי הפלילי של המערער, והוסיפה, שלמרות שבעוורו ריצה המערער 8 חודשים מאסר בפועל לא מנע ממנו הדבר לחזור ולבצע את עבירת ההתפרצויות נשוא הדין וכן לא היה מקום להקל עליו ולהסתפק בענישה של 8 חודשים מאסר בפועל.

ל"ב. בנוסף ציינה המדינה בערעורה, כי שגה בית משפט קמא בכך שהפעיל מאסר מותנה בן 4 חודשים בלבד, ולא בן 6 חודשים. אמנם, ב"כ המדינה בפני בית משפט קמא, שגה משביקש בטיעות להפעיל מאסר מותנה בן 4 חודשים, בעוד שהיא על המדינה לבקש את הפעלת המאסר המותנה בן ששת החודשים. יובהר: בגזר דין הקודם ב-ת"פ 3380-08-12 האחד בן 4 חודשים לגביו עבירות רכוש מסווג עוון, והשני בן 6 חודשים לגביו עבירות רכוש מסווג פשע.

עבירת ההתפרצויות בה הוא הורשע התייך הנוכחי היא עבירה מסווג פשע, ולכן היה על בית משפט קמא להפעיל

את המאסר המותנה בן ששת החודשים.

בעת הקראת גזר הדין, הפנה ב"כ המדינה את תשומת לבו של בית משפט קמא לcker, שהמאסר המותנה התלוּי ועומד כנגד המערער הוא בן 6 חודשים. בהחלטתו מיום 5.7.17 נעתר בית משפט קמא לבקשת ב"כ המדינה לתקן את ההחלטה את הפרוטוקול מיום 4.7.17 וצין, כי אכן במהלך שימוש גזר הדין ביקש ב"כ המדינה לתקן את הטעות שנפלה בהפעלת המאסר המותנה, אך בית משפט קמא מצין, שהוא הפנה את תשומת לב ב"כ המדינה לcker, שבטייעון לעונש בבקשת המדינה הייתה להפעיל עונש מאסר מותנה בן 4 חודשים, ולפיכך לא תיקן בית משפט קמא את ההוראה בגין דינו לפיה ארבעת חודשי המאסר המותנה מופעלים בחופף.

ל"ג. טענת המדינה בערעורה, שגם אם שגה ב"כ המדינה בטיעונו לעונש, משביקש להפעיל את המאסר המותנה בן 4 חודשים, חובה הייתה על בית משפט קמא לבדוק את גזר הדין, שהוא בעצם נתן בזמןו ולחפות את המאסר המותנה הנכון, שהוא בענייננו 6 חודשים.

טענה נוספת של המדינה היא ששגה בית משפט קמא, משהפעיל את המאסר המותנה בחופף למאסר שהטיל, וזאת בנגדו לסעיף 58 של חוק העונשין הקובע שהמאסר המותנה ירוצה במצבה לתקופת המאסר.

ל"ד. נוכח כל אלה עתירה המדינה בערעורה כי בית משפט זה יכול על המערער מאסר ברף הגבוה של מתחם הענישה, יפעיל את ששת חודשים המאסר המותנה במצבה, ויקבע כי סכום הפיצוי יהיה בגובה הרכוש שנגנבן והנזק לדירה.

ל"ה. המערער מטעמו הגיע אף הוא את ערעורו (עפ"ג 17-08-52234) כשלענייןתו בהתמצית הן אלה:

1. המערער נטל את הזדמנות האחרונה שניתנה לו ונרתם לראשו בחיו לihilיך טיפול מול שירות המבחן זאת בנוסף לחבר החיווי מול העובדת הסוציאלית מטעם ייחידת הפיקוח האלקטרוני שהעברית חוות דעת חיובית לשירות המבחן, ושירות המבחן עצמו המליך במספר דיןוני מעוצר על הקלות בתנאי המעצר.

2. המערער מצא מקום עבודה לראשונה בחיו, והחל לעבוד כಚיר אצל מעסיקו, והוא מתמיד ביצוע העבודה לשבעות רצון מעבידו שהheid בפני בית משפט קמא, זאת בנוסף לעדות של עד אופי נוסף שהתרשם אף הוא מן השינוי שחל במעערער.

3. המערער בחר להזות בעבודות כתוב האישום המתוקן, ביטא אמפתיה למתלוּנים, וצין, כי הוא מוכן לפצות אותם. טיעון זה מתישב עם נשיאה באחריות מלאה. המערער אף מבקש, שהפיצוי שנקבע יועבר במלואו ובתשלום אחד למתלוּנים מתוך כספי הפיקודן שהמעערער הפקיד בתיק

עמ"ת 46744-11-16 בבית משפט זה.

.4. הרשות הקדמות שלחוות המערער הן הרשות ישנות, רובן לפני שני עשרים, והרשה אחרונה בגין עבירה שבוצעה לפני כ-5 שנים, דהיינו, עבירה רכוש שבה הוטל על המערער עונש מאסר מותנה שהוא בר-הפעלה כו"ם.

.5. המערער ריצה בהרשעתו האחרון מאסר בפועל בן 8 חודשים שהוא המאסר היחיד שרצה בעברו, ואולם, אז לא השכיל המערער להשתתף בהליך טיפול, ולא שיתף פעולה עם שירות המבחן כי שהוא עווה כו"ם. לא נפתחו תיקי מב"ד חדשים כנגד המערער, והתיק נשוא הערעור הוא בבחינת אירוע יחיד שבו נהג המערער בחוסר שיקול דעת, ברגע של אקט פיז'ז, נתול מחשבה מוקדמת, ובגינו הוא משלם את המחיר, שהרי הוא שחה במעטך בן 3 חודשים מאחורי סוג ובריח, ולאחר מכן 4 חודשים נוספים באיזוק ובפיקוח אלקטרוני.

.6. המערער הואאמין בן למשפחה ברוחת ילדים אך למעשה הוא היחיד אשר סודד את הוריו הקשיים.

.7. יש לזכור לזכות המערער את הודהתו בעבודות כתוב האישום המתוקן. מדובר, כך לטענת הסגנור, בהתפרצויות שאינה מתוחכמת, ללא כל פריצה מיוחדם. אין מדובר בתכנון קפדי ושימוש באמצעות טכניים, ולא בהיקף נרחב, אלא במעשה של אדם יחיד שפעל בחוסר שיקול דעת.

לטענת המערער, היה על בית המשפט להתייחס לעבירה, נכון מכלול הנسبות הנ"ל, כעבירה המצוייה ברף הנמוך ביותר של מתחם הענישה, כך שניתן היה להגן על האינטרס הציבורי גם ללא הטלת עונש מאסר ממשי (מעבר לתקופת המעצר) ולהסתפק בהארכת המאסר המותנה התליי ועומד, או לפחות היותר להטיל עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות.

.8. הודהתו של המערער בעבודות כתוב האישום המתוקן חסכה מזמןו של בית המשפט ומהעדת שאר עדי הtribuna.

.9. אין מדובר רק במוטיבציה של המערער כלפי העתיד אלא מדובר בשינוי ממש שכך כבר חל באורך חייו של המערער, תוך שמירה על יציבות תעסוקתית, גילוי אמפתיה למתלווננים, וכן החזרתו לריצוי עונש מאסר מאחורי סוג ובריח עלולה לגרום בתהליך השיקומי ובהתקדמותו החביבית.

10. המערער מבקש כי יוזמן לגבי תסוקיר משלים מטעם שירות המבחן וזאת נוכח חלוף הזמן, ושמירתו על הרצף התעטוקתי,vr שתשתקיר זה נדרש לבחינת ושקלת מכלול הנتابנים.

нетען בanimoki הערעור, שבית משפט קמא הטיל על המערער עונש מסר בפועל למרות המלצתה החיובית שניתנה על ידי שירות המבחן.

מכאן עתירתו של המערער להאריך את המסר המותנה, או לחלופין, להפנותו לממונה על עבודות שירות כדי לאפשר את ריצוי יתרת העונש על דרך עבודה שירות, הויל ויש לשקל בחייב את העדפת הפן השיקומי, בשים לב להוראת סעיף 40ד' של חוק העונשין.

11. המערער חוזר ומדגיש, כי חל מהפר ממשי בגישה ובהתנהגותו החל מנטיילת אחריות ואמפתיה כלפי המתלוננים, וכלה בגלוי הבנה וזיהוי הבעייתיות שבמעשו, ובכלל זה מציאת מקום עבודה ושמירה על מסגרת תעסוקתית רצופה במשך מספר חודשים עד כה.

לטענת המערער, עליה מתוך תסוקירו המפורט של שירות המבחן שאין מדובר רק במוטיבציה ראשונית אלא בשינוי דפוס חיים ממשי בפועל. מסקנתו זו של שירות המבחן משתלבת עם המלצות העובדת הסוציאלית שביחידת האיזוק האלקטרוני.

12. המערער חוזר ומדגיש, כי קצינת המבחן צינה "ברחល בתר הקטנה" שהטלת עונש מסר ממשי עלולה להחזירו לאורח חיים שלו, וטומנת בחובבה סיכון ממשי עבורו, מה גם שקצינת המבחן התרשמה מן החרטה הenna של המערער, והאםפתיה שהוא מגלה כלפי המתלוננים, ומרצונו ממשי לפצותם.

מוסיף המערער, שקצינת המבחן אינה מוצאת אלמנט של דפוסי התנהבות בעיתים אצל המערער והוא אף מתארת שכיהם אין אצל המערער כל נורמות עבריניות.

13. לדעת המערער, יש משקל רב לתסוקירו של שירות המבחן שהוא הגוף המקצועני המשמש כלכלי בידי של בית המשפט. גופו זהבחר להמליץ בפני בית המשפט לנקטוט בפן שיקומי שישראל את האינטרס הציבורי הרחב מחד גיסא, ויתחשב במוגבלות ובנסיבות האישיות המוחדות של המערער, מאידך גיסא.

הענישה, כפי שמציע שירות המבחן, מתחשב באינטרס הציבורי והאישי, באופן מאוזן, תוך פיקוח ממושך של שירות המבחן. לטעמו של המערער, יש צורך בטעמים ונימוקים מיוחדים וחריגים כבדי משקל בגיןם יש לסתות מהמלצות חיוביות של שירות המבחן, שהוא הגוף המקצועי האמון על בחינת אופיו ונסיבותיו של הנאשם, ובמיוחד נוכח תיקון 113 של חוק העונשין בו ניתן מעמד הבכורה לאינטרס השיקומי על פני שיקולי הגמול.

14. לטענת המערער, שגה בית משפט קמא משלא האריך את המאסר המותנה שהרי מדובר בהרשעות ישנות שעלייהן כבר שילם המערער את חובו לחברה.

נטען בערעור, שגזר הדין שנינתן על ידי בית משפט קמא מוריד לטעמיו את כל ההלין בו נטל המערער חלק פעיל במסגרת שירות המבחן, ומחייב את המערער לאחור והורס את העמל שהושקע והרצין לעורוך שינוי של ממש, כפי שנעשה עד כה, ובכך נפגע למעשה האינטרס הציבורי.

15. המערער מדגיש, שלפי סעיף 40ד'(א) של חוק העונשין רשיי בית המשפט, מקום בו קיים סיכוי של ממש לשיקום הנאשם, לחזור לפחות ממתחם העונישה הנוהג ולהעמיד את הנאשם בצו מבבחן, כפי שהומלץ במקורה זה, ולכן התוצאה אליה הגיע בית משפט קמא יש בה, לכואלה, מסר שגוי כאילו רכיב השיקום אינו נמנה עוד בין שיקולי העונישה שהותכו בפסקתו של בית המשפט העליון.

لطענת המערער, לא העניק בית משפט קמא משקל ליחסו הרב בזמן השיפוטי עקב הودאות של המערער בעבודות כתב האישום המתוקן.

16. מצין המערער, שבין אם היה על בית משפט קמא להפעיל את המאסר המותנה בגין ארבעת החודשים, או את המאסר המותנה בגין ששת החודשים, הרי בכל מקרה סביר בית משפט קמא, שנינתן לחפות את עונש המאסר במותנה במלואו, ולכן אין נפקא מינה אם מדובר ארבעה חודשים מאסר על תנאי להפעלה או על ששה חודשים מאסר על תנאי להפעלה.

17. המערער מפרט בהודעתה הערעור, ומפנה למספר פסקי דין בהם אושרה הארכת תנאים בגין הפעלה, וכן הייתה חריגה לפחות בעונישה עצמה, כשמדבר היה בנאים בעלי עבר פלילי שהורשו בעבירות דומות, וזאת נוכח קבלת המלצות חיוביות לגיביהם, לרבות הליך שיקומי בו החלו, או כשהנائم היה מצוי באבו של התהילה, העדיפו בתם משפט שניים את הפן השיקומי-טיפולו.

18. באשר לגובה הפייצוי שהטיל בית משפט קמא נטען בערעור, כי מדובר בסכום התואם יחסית למקובל בהליך פלילי ובמסגרת תיקים דומים בבית משפט השלום, וזאת כשגובה הפייצוי אינו מוכח בחשבונות, אלא מבוסס על הערכה בלבד, כפי שצוין מפורשות בכתב האישום המתוקן.

19. נטען בערעור, שבית משפט קמא לא נימק בגזר דיןו את המרכיבים והשיקולים להטלת רכיב המאסר בהקשר וביחס לתקופת המעצר בפיקוח איזוק אלקטронני, ולא נתן דעתו לאפשרות וכי תקופה זו מתקופת המאסר שהוטלה על המערער.

בxicom הדברים חוזר המערער וمبקש להפנוו לקבלה תסוקיר שירות מבחן עדכני ומשלים, וכן עותר הוא לביטול רכיב המאסר בפועל.

לו. בדיעו שהתקיים בפנינו ביום 26.10.17 חזרה ב"כ המדינה על נימוקי הערעור והדגישה, שנגנבו רכוש רב מדירת המתלוננים בשווי מוערך של כ-15,000 ₪, שלא חוזר לבعلו. לטעמה, עונש המאסר שהוטל על המערער בבית משפט קמא מקל עד מאד ואין משקף את חמורת המעשים ואת עברו הפלילי המכובד של המערער.

אמנם, מתחם הענישה שקבע בית משפט קמא הוא ראוי, אך אין נימוק או הסבר לכך שבית משפט קמא ראה לנכון לחזור בצורה ניכרת ממתחם הענישה שהוא עצמו קבוע כשבתיCKET כלל לא הובאו, לטענתה ב"כ המדינה, כל טעמי שיקום, אין המלצה טיפולית, ואף לא תחילת הליך טיפול, ובנוסף לכל אלה חփ בيت משפט קמא את המאסר המותנה בשלמותו לעונש המאסר המקל ממלא, בשעה שלא היה כל טעם מיוחד שיצדק לעשות זאת.

ל"ז. בהתייחס לטענת המערער כי הרשותי הקודמות הן הרשעות ישנות מצינית ב"כ המדינה, שהמערער השחרר ממאסרו האחרון בחודש ינואר 2016, ובתוך כ-8 חודשים ביצע את עבירות ההतפרצות נשוא הדין כאו.

ל"ח. מוסיפה ב"כ המדינה, כי המערער הודה בעבודות כתוב האישום המתוון בפברואר 2017, אך למעשה מאז לא החל בשום הליך טיפול, לא פרט, ולא בפני שירות המבחן, ונוכח העבירה שביצע ובערו המכובד לא ניתן להסתפק בתקווה בעלה שמדובר למי שchina או ישנה את דרכיו, כשהדברים אינם מבוססים, ויש צורך בנתונים הרבה יותר שימושיים שאינם קיימים בתיק זה, מה שגם שהודאותו של המערער באה רק לאחר שהמתלוננים כבר העידו בבית המשפט.

לטענת ב"כ המדינה, אין מדובר בתקילתו של שיקום, אלא בMOTEIVIZHA MILOLIT SHAIN MAACHORIA DVAR. גם בגורם הדין הקודם, שבו הוטל על המערער המותנה העומד כו� להפעלה, הועל מטעם המערער אותו ההתבטיאות בדבר רצון לשיקום ובקשה להקללה.

ל"ט. לעניין הפעלת המאסר המותנה מצינית ב"כ המדינה, יהיה מקום להפעיל את המאסר המותנה בין ששת החודשים המתייחס לעבירות רכוש מסווג פשע, וב"כ המדינה שהופיע בזמןו בפני בית משפט קמא ציין זאת בפני בית משפט קמא בטרם זה קם מכיסאו, ובמעמד מתן גזר הדין, ולכן היה על בית משפט קמא לתקן את השגגה שנפלה.

גם בעניין סכום הפיצוי שהוטל על המערער טענה ב"כ המדינה, שאין זה משקף את הנזק האמתי שנגרם.

הסגנור טען בפנינו, שיש לדחות את ערעור המדינה והפנה לכל האמור בתסקיר שירות המבחן, שהתבוסס, בין היתר, גם על הערכת העובדת הסוציאלית מן התקופה בה היה המערער נתון באיזוק אלקטרוני.

כן הדגיש הסגנור, שירות המבחן הוא גורם מażכזע מוסמך שתסקיריו והערכתו עומדים נגד עיניו של בית המשפט בבואו לגזר את הדין.

מ"א. גם בפנינו חזר הסגנור על כך, שהרשעותיו הקודמות של המערער הן רובן ככלן ישנות, זולות ההרשעה משנת 2012, והציג את העובדה, שהמערער נוטל אחריות מלאה, מביע צער וחרטה, מוכן להשתקם, ולמעשה השני כי כבר חל בו, נכון העבודה שהוא ממשיר לעבוד עד היום לשביעות רצון הממומנים עליו שהעידו כדי אופי. כן הגיע הסגנור לעיוננו תלושי שכר של המערער לחודשים מאי עד ספטמבר 2017.

יש מצד המערער נחישות רבה לשיקום ולכך קבע שירות המבחן, שהשתלבותו והשתתפותו של המערער בקשר טיפולו במסגרת שירות המבחן עשויה להוביל להפחחתת הסיכון להישנות התנהגות בעיתית מצדו בעיתך.

עוד הצביע הסגנור על המלצתו החד משמעית של שירות המבחן שלא להטיל עונש מאסר על המערער וכיין, שהמערער לא הפר את התנאים המגבילים שהוטלו עליו בזמןו. כן חזר והציג הסגנור, שירות המבחן המליך להאריך את עונש המאסר המותנה התלו依 ועומד כנגד המערער.

מ"ב. בתשובה לטענת המדינה, לפיה למעשה השתלב המערער בכל טיפול שיקומי למרות הזמן שחלף, טען הסגנור, שהמערער עמד בקשר עם קצינת המבחן עד לדין, אך נאמר לו שלא ניתן לשלב אותו כיום בשום קבוצה הויאל ולא היה מקום עד הפגורה.

עוד טען הסגנור, כי אין בפנינו שאלת האם מעוניין המערער להשתקם, שכן רואים את השיקום הלכה למעשה, ולטעמו יש מקום להורות על הזמנת תסקיר משלים.

בנוסף ציין הסגנור, שיש מצד המערער חרטה מלאה וכוכנה לשלם את הפיצוי למטלונים, והמערער מוכן שהפיקדונו שהפקיד בבית משפט זה במסגרת עמ"ת 46744-11-16 ישולם בזמןם למטלונים.

הסגנור גם הפנה לפסיקה אשר תומכת בטענתו בכל הנוגע למתן משקל ראוי לשיקולי השיקום.

מ"ג. עוד טען הסגנור, שגור הדין של בית משפט קמא מתבסס על תסקיר שירות המבחן ועל נסיבותו האישיות של המערער, שבהן למעשה ראה בית משפט קמא סיבה לחרוג לפחות ממתחם הענישה.

באשר לעונש המאסר המותנה ציין הסגנור, שאין מדובר במאסר מותנה חב-הפעלה אלא בר-הפעלה, ובית משפט קמא שקל למעשה מכלול השיקולים והחלטת בסופו של דבר להפעיל את עונש המאסר בחופף,

ומעבר לכך ראה לנכון לחרוג לקולא ממתחם הענישה.

לטעמו של הסגנור, נוכח האמור בתסaurus, ובהתחשב בהליך השיקומי, ניתן היה לשקלול אף את הפניות המערערת לממונה על עבודות השירות.

כמו כן טוען הסגנור, כי ראוי למנוע את החזרתו של המערער לכלא לאחרי סורג ובריה, שהרי שם לא קיבל המערער אפשרות שיקומית ממשית, כפי שיkeleton במסגרת שירות המבחן, וכל זאת גם בהיבט של העבודה בה הוא מעסיק אכן.

כמו כן חזר והציג הסגנור את התקופה הארוכה שבה ניתן המערער במעצר (לרובות האיזוק האלקטרוני), הודהתו בעבודות כתוב האישום המתוקן, החיסכון בזמן טיפולו, נטילת האחריות, רצונו להפנות את המתלוננים בזמן, ותקיריו החובי של שירות המבחן. לאור כל אלה ניתן, לטעמו של הסגנור, לשקלול הטלת עונש מסר לרצוי על דרך עבודות שירות על המערער, ולהלופין, להורות על הארצת המאסר המותנה.

הסגנור אף הפנה אותנו לפסיקה רלוונטיית לתמיכה בטיעוני.

עד כאן תמצית טענותיו של הסגנור.

מ"ה. לאחר שנתנו דעתנו לעבודות כתוב האישום המתוקן לפניה הורשע המערער, לגילוין הרשותות הקודומות, לסתkir שירות המבחן, לטיעוניהם לעונש של ב"כ הצדדים בפני בית משפט קמא, בגזר דין של בית משפט קמא, להודיעות הערעור של המערער מחד גיסא, ושל המדינה מאידך גיסא, לטיעוניהם המפורטים של ב"כ שני הצדדים בישיבה שהתקיימה בפנינו ביום 17.10.26, ולפסיקה הרלוונטית, מסקנתנו היא שערעור המדינה בדיון יסודי, ואילו את ערעורו של המערער יש לדחות.

מ"ז. כפי שבצדך ציין בית משפט קמא בגזר דין, העבירה בה הורשע המערער חמורה היא. המערער ביצע את הפריצה תוך השקעת ממצים כשהוא **פותח את הלחמה** של הסורגים בחדר השינה של המתלוננים, עוקר את הרשותות נגד היתושים, מרים את תריס חדר השינה, נועץ מקל כדי שהתריס לא ירד, ונכנס לבית המתלוננים כדי לבצע גנבה.

המערער גנב פריטים רבים של陶שייטים מן הדירה, כמפורט בכתב האישום המתוקן, כשלפי הערכת המתלוננים הרכוש שנגניב מוערך בכ-15,000 ₪. מעבר לנזק הכלכלי יש כמובן להביא בחשבון את עגמת הנפש שנגרמה למתלוננים והרגשה הרעה עקב חדרתו המאסיבית והגסה של אדם זר לפרטיהם.

כайлן אין די בכך, הרי חפציו הערך שנגנבו לא נתפסו ולא הוחזרו.

מ"ז. לא בכדי קבע המחוקק, שהעבירה לפי סעיף 406(ב) של חוק העונשין היא עבירה מסווג פשע, והעונש שבצדה הועמד על תקופת מאסר של עד שבע שנים.

פסקת בית המשפט העליון מתייחסת אף היא בחומרה רבה לעבירה של פריצה וגנבה מבתים. עיינו בדברי כב' השופט ח' מלצר ב-ע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' ואזנה, בפסקה 8 (31.12.2008):

"לגישתי, כינוי עבירות של פריצה וגנבה מבתים, רק כ"UBEIROT NGD HAREKOSH" (כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסווג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לבתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקריםות של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיוו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ"UBEIROT RAKOSH", נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לשובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במידה המתמצית באמירה: "ביתו של האדם - מבצרו". ברגע שבתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון מלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקורה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם.

נקים אלו עולים לפרקי בחומרתם אף על עצם אובדן הרכוש בשווי כזה או אחר.

מ"ח. בסוגיה זו כתב כב' השופט (בדימוס) ס' ג'יבראן ב-רע"פ 10551/09 יורובסקי נ' מדינת ישראל (7.1.2010):

"בית משפט זה חזר והזהיר והתՐיע פעמים רבות, כי תינקט גישה מחמירה בענישה על עבירות רכוש בכלל ועל עבירות התפרצויות לבתים בפרט, גישה אשר תציב הגנה משמעותית ויעילה יותר לביטחונם של אזרחים תמיימים, ואשר תעניק את המשקל הראוי גם למחיר הנפשי והצעיר שמוסבים להם בשל החדרה לפרטיותם (ראו רע"פ 1708/08 לוי נ' מדינת ישראל לא פורסם, 21.2.2008; ע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' ואזנה לא פורסם, 31.12.2008)".

מ"ט. לא לモתר להדגיש את הסיכון הטמון לא אחת בעבירות התפרצויות לבתים שעלולה להתדרדר לאירוע אלים בין הפורץ לבין הבעלים או המחזיק שהפורץ חדר לביתו, ואחת היא אם התרחש האירוע בחשכת הליל או לאור יום. אף כאשר הדירה ריקה אין להתעלם מן הסיכון שהבעלים או המחזיק ישבו בביתם ויתתקלו בפורץ, ואיי יתרפה עימותים אלים שסופו מי ישרונו.

עיינו: ע"פ 15/6002 אבו סריה נ' מדינת ישראל, פסקה 14, ניתן ביום 9.3.16; ע"פ 12/8894 חושיה נ' מדינת ישראל, פסקה י', ניתן ביום 6.2.14; ע"פ 13/4815 מדינת ישראל נ' אלעוקבי, פסקה 13, ניתן ביום 1.1.14; ע"פ 10/3297 וולקוב נ' מדינת ישראל, פסקה 8, ניתן ביום 24.5.12.

ג. על כל האמור לעיל יש להוסיף את עברו הפלילי המכובד של המערער. הסגנור בטיעונו ניסה לגמד את עברו הפלילי המכובד של המערער בטענה כי מדובר בהרשעות יشنנות מן העבר הרחוק, זולת ההרשעה הקודמת האחורה בגין עבירות רכוש משנת 2012.

אנו דוחים את טענתו זו של הסגנור.

מעיון בಗילוין הרישום הפלילי עולה, כי המערער חוזר ומבצע עבירות מאז שנת 1988. עד לעבירה נשוא הדין הצלבשו לחובתו של המערער 6 הרשעות קודמות ה כוללות בסה"כ 15 עבירות של התפרצויות.

נ"א. בגין הרשעתו הקודמת האחורה מיום 30.12.14 (בגין עבירת התפרצויות מיום 31.7.12) נדון המערער ל-8 חודשים מאסר בפועל, סיים לרצות את עונשו ביום 10.1.16, ולא חלפו אלא שבעה חודשים בלבד וכבר חוזר המערער וביצע את עבירת התפרצויות נשוא הדין כאן.

על גזר הדין שניית בגין הרשעתו הקודמת הנ"ל מיום 30.12.14 (שהייתה כאמור בגין עבירת התפרצויות) הגיע המערער ערעור לבית משפט זה שנדון בעפ"ג 15-02-29350.

מעיון בפסק דין של בית משפט זה מיום 30.4.15, בערעוון הנ"ל של המערער, עולה, שלפחות חלק מן הטענות שהועלו בפניו מטעם המערער בערעוון הנוכחי, הועלו אף כשנדון בגין הרשעתו הקודמת.

בכל זה נטען גם אז, שאת הפריצה ביצע המערער על רקע המצוקה הכלכלית בה היה שרוי, בעיטה לא יכול היה לרכוש ציוד לבית ספר לבנותיו, וכן מחמת שיקול דעתו הכספי.

כמו כן נטען, שמאז שוחרר ממעצר הבית המלא, חוזר המערער למוגל העבודה, ולא ביצע כל עבירה, הוא מבין את ההשלכות החמורות של מעשיו, נטל אחראיות, והודה (פסקה י"ד בפסק דין שבעפ"ג 15-02-29350). בהמשך נטען, כי המערער חוזר למוטב, השתקם, ויש ליתן לו הזדמנות שכן הוא נטש את העולם היהודי.

עוד ובנוסף, בעקבות הרשעתו הקודמת הביע המערער בפני בית משפט קמא את צعرو וצין, כי הוא ידוע שטעה, ביקש שתינתן לו הזדמנות להוכיח את עצמו, והביע נוכנות להתנצל בפני המתלונים (פסקה י"ח של פסה"ד בערעוון).

גם אז נטען, כהיום, שהחזרת המערער לסייע עברינית, ללא מציאות עבודה ואפשרות תעסוקה תחזיר את המערער לסייע עברינית, וכי המערער עשה מאצחים כבירים לנטוש את העולם היהודי (עינו גם בפסקה כ"ז של פסק דין שבערעוון).

הנה כי כן, נראה ש"אין חדש תחת השמש". העבירות SMB צבע המערער חוזרות על עצמו, וכך גם הטענות שהוא לאחר שביצע את הפריצה, על מנת לעורר את רחמי בית המשפט כדי לזכות בהקללה בדיון.

נ"ב. לא נוכל אלא להצטרף בהסכמה לדבריו של בית משפט קמא בפסקה 15 לגור דין:

"במעשיו האמורים הוכיח הנאשם את אופיו העברייני, והראה כי אין מוראו של החוק עליו, כי יש חשש ממשי לכך שהוא יחזר ויבצע עבירות, וכי החמורה בעונשו והרחקתו מהציבור נדרשת כדי להגן על שלום הציבור".

את מתחם הענישה העמיד בית משפט קמא, כאמור כבר לעיל, על תקופה שנעה בין 12 חודשים מאסר בפועל לבין 24 חודשים מאסר בפועל, ובנוספּ ממאסר מוותנה, קנס ופיצוי במקרים המתאים.

נ"ג. למורת דבריו הנחרצים של בית משפט קמא, וקובעתו שקיים חשש ממשי שהמערער יחזר ויבצע עבירות, וכי התנהלותו מוכיחה שאין מורא החוק עליו, חרג בית משפט קמא לפחות מתחום הענישה והסתפק בגזירת 8 חודשים מאסר בפועל בלבד. את עונש המאסר מוותנה (אליו עוד נתיחס בהמשך) הורה בית משפט קמא להפעיל בחופף, כך שבסה"כ על המערער לרצות 8 חודשים מאסר בפועל.

נ"ד. למסקנותיו זו של בית משפט קמא אין בידינו להצטרף.

בית משפט קמא הביא בחשבון לזכות המערער את הودאות בעובדות כתוב האישום המתוקן, ואולם, נזכר שהודאות זו של המערער באה רק לאחר שנשמעה עדותם של שלושה עדוי תביעה, ובهم גם שני המתלווננים, דהיינו, ההודאה לא חסכה משני המתלווננים להגיע לבית המשפט ולמסור עדותם מעל דוכן העדים. צצ'ור חפצי הערך שנגנבו לא נטאסו, ומילא לא הוחזרו למתלווננים.

נ"ה. הסגנון המלמד, שעשה כל שביכולתו כדי לשכנענו להקל עם המערער, חזר והציג בטייעונו שבכתב ועל-פה, את תסקירות החינוי של שירות המבחן מיום 4.6.17, שבו המליצה שלא יגורר על המערער, לא עונש מאסר לרצוי מאחריו סORG וברית, ולא על דרך עובדות שירות, וזאת על מנת שהמערער לא יחשף לסיכון של חזרה לאורח חיים השולי בו היה מעורה, וכן המלצה להאריך את עונש המאסר מוותנה התלוי ועומד כנגד המערער.

ואולם, אין בידינו לקבל במקרה זה את המלצה של שירות המבחן, ואף לא ראיינו להורות בנסיבות העניין על הזמנת תסקירות משלים, מה גם שלא חל שינוי בנסיבות שהיו רלוונטיים ממועד הכנסת התסקירות (4.6.17) ועד מועד הדיון בפנינו (26.10.17), והצדדים אף הוסיפו והביאו בפנינו את התמונה המלאה בעניינו של המערער.

נ"ו. בבאונו לבחון ולשקול את עמדת שירות המבחן כפי שבאה לידי ביטוי בתסקירות, נזכיר את דברי כב' הנשיא (בדימוס) מ' שмагר, ע"פ 344/81 מדינת ישראל נ' שחר סגל, פ"ד ל"ה (4) 313, 318 (1981):

"שיקוליו של שירות המבחן למבוגרים אינם חופפים בהכרח את שיקוליו של בית המשפט, וזאת, בין היתר, מאחר שהוא אינו מופקד על הראיה הכלולת, הבוחנת גם את אלמנט הרתעה הכללי ונתחנים כיווצה באלה. لكن, אין לבוא בטרונה אל שירות המבחן, אם הוא נותן דעתו בעיקר לאינטרס האישי של הנאשם, ואף מוכן להציג הצעות לשיקום, המעווגנות, לעיתים, בהערכתה ובהתרשותה, ותו לא. השירות רואה את עיקר מעיננו במיצויו של היבט מוגדר של הנתחנים הנאנסים לקראת ההכרעה השיפוטית, ובית המשפט הוא שיוצר את האיזון הנאות בין הנתחנים השונים ומופקד על ראייתו של השלם להבדיל מן הקטע או המקוטע, מכאן כי אל הדברים העולים מן התסוקיר מצטרפים, בדרך כלל, נתוניים רלוואנטיים נוספים, המשמשים יסוד לשיקוליו של בית המשפט, כגון מהות העבירה, הלקחים לגבי האיש ומעשיו, כפי שהם מתגבשים בראיותו של בית המשפט, ועוד" (ההדגשה שלנו).

כמו כן נתונים אנו את דעתנו לדברי כב' השופט א' שהם ברע"פ 4719/13 **צוקן נ' מדינת ישראל**, בפסקה 7 : (20.8.2013)

"חרף מעמדו המיעוד של שירות המבחן "כידו הארכואה של בית המשפט", אינו מחויב לקבל את המלצת שירות המבחן (ראו: בש"פ 2/12/9997 ג'רבי נ' מדינת ישראל (2.12.2012); בש"פ 12/12/2012 פלוני נ' מדינת ישראל (20.11.2012); בש"פ 10/10/2012 פלוני נ' מדינת ישראל (2.11.2010))..." (ההדגשה שלנו).

נ"ג. יתר על כן, אף בית משפט קמא קבע (ובצדק) בפסקה 14 של גזר דין:

"במקרה שבפני לא ניתן לסתות לקולא ממתחם העונישה שכן טרם החל בהליך שיקומי ומלבד התבטאות מילולית לא הוכח כי החל לעבור הליך טיפול שיקומי".

נ"ח. לא נעלים מעיננו שהמעורער עובד מאז הוסר ממנו האיזוק האלקטרוני (30.3.17), ואף הוגש בפנינו תלוishi שכר, נכון לספטמבר 2017. מעסיקו של המעורער ציין בפני בית משפט קמא את שביעות רצונו מעבודתו.

ואולם, כאמור כבר לעיל, המעורער לא הוכיח שבכל החלטה לעבור הליך טיפול שיקומי.

על מנת שבית משפט ישköל לצאת לכאן ממתחם העונישה, לפי סעיף 40ד' של תיקון 113 לחוק העונשין, על המעורער להציג על קיומו של פוטנציאלי שיקומי גבוה.

בוודאי שדברים אלה נכונים בעניינו של המעורער אשר מבצע מעשי עבירה חוזרים ונשנים מזה כ-25 שנה, ובזידענו שעונש מאסר בפועל אותו כבר ריצה בעבר לא הרתיעו, וכשבעה חדשים לאחר שחרורו מן המאסר הנ"ל, ביצע את העבירה נשוא הדיון כאן. אף עונש מאסר מותנה התלו依 וועמד כנגדו לא הרתיע את המעורער.

במקרה שבפניו שוכנע בית משפט קמא, כי מדובר ב"מווטיבציה מילולית". בכך לא די. בצדק צינה ב"כ המדינה בטיעונה בפניו, שהמעורער חזר בו מכפירותיו והורשע לפני הودאותו עוד ביום 21.2.17. מאז, ועד מתן גזר הדין (4.7.17), אף נכון להיום, למרות התקופה הלא קצרה שחלפה, לא החל המעורער, לא בהליך טיפול, במסגרת שירות המבחן, ולא במסגרת פרטית, ואף הרcox שנגנבו לא הווחזר, הוא שאמרנו: מדובר במוטיבציה מילולית.

אנו מפנים בהקשר זה לדבריו של כב' השופט א' שהם ברע"פ 13/7683 פולמן נ' מדינת ישראל ס. בפסקה 10 (23.2.14):

"כל שהדבר נוגע לאפשרות החירגה ממתחם העונש ההולם, משיקולי שיקום. בהתאם לסעיף 40 ד לתיקון 113, בית המשפט רשאי לחזור ממתחם העונש ההולם, אם מצא כי "הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש шибתוקם", וכפי שנקבע, לא אחת, יש להצביע על פוטנציאלי שיקומי גבוה (ע"פ 1903/13 עיאשה נ' מדינת ישראל (14.7.2013)). על קיומו של פוטנציאלי זה, ניתן ללמידה, בין היתר, מעברו של הנאשם; מישות הפעולה שלו עם רשות החוק ועם שירות המבחן; ומקיומה של תמייה והתגייסות משפחתיות לצידו של הנאשם".

וכן דברי כב' השופט א' שהם ברע"פ 13/7681 יוסף דקה נ' מדינת ישראל, בפסקה 5 (21.1.2014):

"לטענתו של המבוקש שהוא הערכאות הקודמות כאשר לא פועלו לפי הוראותו של סעיף 40(א) לחוק העונשין, ולא קבעו כי יש לטשטות לפחות למתחם העונשה שנקבע. לא מצאי כל ממש בטענה זו. ראשית, יש לחזור ולהזכיר, כי הסעיף המذبور נocket בלשון "רשאי", המותירה בידי בית המשפט הדן במקרה, את מלאו שיקול הדעת אם לחזור לפחות ממתחם שנקבע, או שמא להיוותר בתחוםו. שנית, תנאי מוקדם להפעלת שיקול דעת זה, כרור בקביעת בית המשפט "כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש шибתוקם".

ובהמשך:

"אם נחזור לעניינו, נגלה על נקלה כי המבוקש לא השתלב בתהליך שיקומי מהותי, ולפחות לא בתהליך כזה המצדיק חירגה ממתחם העונשה. המבוקש עצמו ביצע את העבירות בהן הורשע, בעת שהיא נתן, לדבריו, בטיפול, דבר המשלים, ככל הנראה, על סיכוי הצלחתו של התהליך השיקומי שבו הוא מבקש לחתך חלק כתעת. לפיכך, איןני סבור כי, בנסיבות העניין, הייתה הצדקה כלשהי לחירגה לפחות ממתחם העונשה שנקבע בעניינו של המבוקש, ולא מצאי כי נפל פגם בחולנותה של הערכאות הקודמות לעניין זה" (ההדגשה שלנו).

ס"א. נוכח כל האמור לעיל, איןנו סברים שהיה מקום לחזור לפחות בעניינו, ממתחם העונשה אותו העמיד

בית משפט קמא על תקופה של 12-24 חודשים מאסר בפועל, אך למرات זאת גזר בית משפט קמא על המערער בסופו של דבר 8 חודשים מאסר בפועל בלבד.

ס"ב. גם באשר למאסר המותנה שעל חפיפתו הורה בית משפט קמא אין בידינו להסבירם. תחילת נצין, שבגזר הדין מיום 30.12.14, ת"פ 3380-08-12 של בית משפט השלום בחדרה, נגזר על המערער, בנוסף למאסר בפועל, 4 חודשים מאסר על-תנאי, במקרה והמערער יבצע עבירה רכוש מסווג עוון, ו-6 חודשים מאסר על-תנאי במקרה ויעבור עבירות רכוש מסווג פשע.

אכן, מתוך שגגה, ביקש ב"כ המדינה בטיעונו בפני בית משפט קמא, כי יופעל המאסר המותנה בגין ארבעת החודשים, אך כבר במועד שימוש גזר הדין, פנה ב"כ המדינה לבית משפט קמא נצין, שנוכח הרשות המערער בעבירות פריצה למגורים (פשע), יש להפעיל את המאסר המותנה בגין 6 החודשים. לטעמנו, טענתה זו של המדינה בדיון יסודה שהרי הדבר עולה בברור מהתוקף הרשעתו הקודמת של המערער, ועל נתון עובדתי זה לא יכולה להיות מחולקת.

ס"ג. איננו סבורים שהיא מקום להורות על הפעלת המאסר המותנה בחופף למאסר בפועל שהטיל בית משפט קמא על המערער. סעיף 58 של חוק העונשין קובע,שמי שהוטל עליו עונש מאסר בשל עבירה נוספת ישא את שתי תקופות המאסר בזה אחר זה, אלא אם ציווה בית המשפט שהרשיעו בשל העבירה הנוספת, מטעמים שיירשםו, שהתקופות כולן או מקצתן, תהינה חופפות.

במקרה שבפניינו, איננו סבורים, שקיים טעם שהוא כדי להצדיק את חפיפת התקופות, הן בשים לב לחומרת מעשה העבירה שביצע המערער, הן בשים לב לכך שהרכוש לא הוחזר לבליו, הן נוכח ההלכה הפסוקה המכמירה בסוג זה של עבירות, והן נוכח עבורי הפלילי המכבד של המערער, המצביע בעליל על כך שאין מORA החוק עליו, ושהמאסר בפועל אותו ריצה, וכן המאסר המותנה שהיא תלוי ועומד כנגדו, לא הרתיעו מהחזר וביצוע עבירות.

מכאן, שיש להורות כי ששת חודשים המאסר המותנה התלויים ועומדים כנגד המערער ירוצו במצטבר.

ס"ד. נסיף, שבנסיבות העניין שבפניינו, וכן הטעמים שפירטו לעיל, אף אין הצדקה להורות על הארכת 6 חודשים המאסר המותנה. הארכת המאסר המותנה אפשרית לפי סעיף 56 של חוק העונשין, מטעמים שיירשםו, אם שוכנע בית המשפט שאין זה צודק להפעיל את המאסר על-תנאי, ובבלבד שבית המשפט שהרשיע את הנאשם בעבירה הנוספת לא הטיל עליו מאסר.

בעניינו, התנאים שפורטו בסעיף 56 הנ"ל של חוק העונשין אינם מתקיימים כלל. בית משפט קמא הטיל על המערער עונש מאסר בפועל, ועונש זה הוא העונש הרأוי והמתחייב בנסיבות העניין. לכן, לא ניתן להורות על הארכת המאסר המותנה, ומה גם אין טעם כלשהו שיצדיק את הארכתו, אדרבא, רأוי בנסיבות של המערער להורות על הפעלת המאסר המותנה, ובמצטבר.

ס"ה. הסגנור הצביע בטיעונו על פסיקה בה ניאומו בתי המשפט להסתפק בעונשה מוקלה (6 חודשים מאסר לרצוי בעבודות שירות) אף בעבירות התפרצויות, גם כאשר מדובר היה בהתפרצויות העולה בחומרתה על זו שבפניו, אך כידוע, ובשים לב לתורת העונשה האינדיידואלית, יש לדון בכל מקרה ומקורה לפי נסיבותיו של המעשה, ולפי נסיבותו של מבצע העבירה.

אין להקיש גירה שווה בין ההחלטה עליה מצביע הסגנור לבין המקירה שבפניו.

ס"ג. בעפ"ג (מחוזי חיפה) 17-03-55303 **מוסא דاري נ' מדינת ישראל** (17.5.17) הקל בית המשפט המוחזק עם המערער, שם, למרות חומרת העבירות בהן הורשע, והפחית את עונשו מ-12 חודשים מאסר בפועל ל-6 חודשים מאסר לרצוי בעבודות שירות, ולרבות העמדתו בפיקוח שירות המבחן, אלא שבאותו מקירה היה המערער בן 18 וחודש במועד ביצוע העבירות, משמע, על גבול הקטינות, ונוטל כל עברה פלילי, וכן אין ללמידה בעניינו לעניינו.

ס"ג. בעפ"ג (מחוזי חיפה) 13-08-31064 **מדינת ישראל נ' שירת יהילוב** (9.1.14) הוחלט, ברוב דעתות, לדחות את ערעור המדינה על קולות העונש בעבירות רכוש שביצעה המשיבה, כשבאותו מקירה הייתה המשיבה כבת 22 במועד ביצוע העבירות, ועד אותה אירוע טרם ריצתה עונש מאסר ממשי, וזאת במובן מעוניינו של המערער.

ס"ח. בעפ"ג (מחוזי חיפה) 12-12-12145 **לסרי ווקנין נ' מדינת ישראל** (9.5.13) הקל בית המשפט המוחזק בעונשם של המערערים, שם, אשר הורשו בגין ביצוע התפרצויות (בתחכים) והסתפק בעונש של 6 חודשים מאסר לרצוי בעבודות שירות. באותו מקירה היה אחד המערערים בן 21, חיל בשירות סדיר, והאחר בן 27, שניהם לא ריצו בעברם עונש מאסר ממשי (זולת עונש מחבוש שריצה הנאשם, שם, בגין היומו עיריק). גם כאן לא ניתן להשוות את עברו הפלילי של המערער לנסיבותיהם של המערערים בפסק דין זה שאליו הפנה הסגנור.

ס"ט. עולה מן האמור לעיל, שאין מקום להשוואה בין ההחלטה עליה הצביע הסגנור לבין המקירה בפניו בו עולה מגילון הרישום הפלילי שהמערער חזר וUMB צע עבירות מן הסוג בו הורשע מזה כ-25 שנה, ואת עבירת הפריצה למגורים, נשוא הדיון כאן, ביצע כ-7 חודשים בלבד לאחר ששוחרר ממאיסרו בגין הרשעה הקודמת (בעבירת פריצה למגורים).

ע. אנו סבורים, כי היה מקום לגזר על המערער בגין העבירה נשוא הדיון כאן **לכל הפחות** את הרף התיכון של מתחם העונשה שהציב בית משפט קמא, דהינו, 12 חודשים מאסר בפועל, ולהוראות על הפעלת עונש המאסר המותנה בן 6 החודשים במצבו.

ואולם, בהבאים בחשבון את הנסיבות לקולא שפирט בית משפט קמא בגזר דין, ובכלל זה, בין היתר, את נסיבות

חייו הלא פשוטות, והודאותו (אם כי רק לאחר שהמתלוננים כבר מסרו את עדותם), 3 חודשים, 4 חודשים מעצר הבית המלא באיזוק אלקטרוני, והתסקיר החובי של שירות המבחן, ובהתחשב בכך שאין זו דרכה של ערצת העורע למצות את הדין עם הנאשם כשמתקבל ערעור המדינה על קולות העונש, החלנו להוtier בעינם את שמנת חודשי המאסר בפועל שגזר בית משפט קמא על המערער, ולהסתפק בהפעלת 6 חודשים המאסר המותנה שהוטלו על המערער בת"פ 3380-08-12-21 שולמית השלים בחדרה, במצטבר, כך שבסה"כ ירצה המערער בפועל (בניכוי ימי מעצרו מיום 21.8.16 עד 22.11.16).

ע"א. עוני המאסר על-תנאי שקבע בית משפט קמא נוראים בעינם, כמו גם חיובו של המערער בפייצוי המתלוננים בסכום של 7,000 ₪, כפי שקבע בית משפט קמא בגזר דין, לאחר שהחלטנו שאין מקום להתערבותנו בשיעורו של הפיצוי.

מתוך הפיקדון של 10,000 ₪ שהפקיד המערער בבית משפט זה (תיק עמ"ת 16-11-46744), תعبיר **מציאות בית המשפט**, בהתאם להצעת המערער בסעיף 9 להודעת העורע שלו, את הסכום של 7,000 ₪ לידיו המתלוננים בהתאם לפרטיהם שתמסור פמ"ח למציאות בית המשפט.

יתרת הפיקדון בסך 3,000 ₪ תוחזר לידי המערער **לאחר** שיתקבל אישור בכתב שהמערערertiahet לרצוי מאסרו.

ע"ב. לפיכך, מתќבל ערעור המדינה (עפ"ג 17-08-21775) כמצוין לעיל, בעוד שעת ערעו של המערער (עפ"ג 17-08-52234) אנו דוחים.

המערערertiahet למאסרו בבית המעצר קישון ביום **17.12.17** עד השעה 10:00 בבהר, או על-פי החלטת שב"ס, כשהברשותה תעוזת זהות או דרכון.

על המערער לחתם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים: 08-9797377, 08-9787336.

כפי שקבענו לעיל, הסכום של 7,000 ₪ יועבר **על ידי מציאות בית המשפט** מתוך הפיקדון שהפקיד המערער בבית משפט זה, בתיק עמ"ת 16-11-46744, לידי המתלוננים לפי פרטים שתמסור פמ"ח למציאות בית המשפט.

المزيد تمكينا العنكبوتية فسك דין לשב"ס.

ניתן היום, ה' כסלו תשע"ח, 23 נובמבר 2017, במעמד הנוכחים.

עמוד 24

ב' בר-זיו, שופט

א' לוי, שופט

י' גריל, שופט בכיר

[אב"ד]